

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 133/2026-61

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Elektrosvit Nové Zámky, a.s.**, Komárňanská cesta 3, Nové Zámky, zastúpenej Mgr. Sebastiánom Nozdrovickým, advokátom, T. Vansovej 66, Nové Zámky, proti postupu a uzneseniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2 Pz 86/25/1000-7 z 2. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. februára 2026, ktorú ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 133/2026 z 26. februára 2026 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu, sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením generálnej prokuratúry označeným v záhlaví tohto nálezu (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a priznal jej finančné zadošťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením vyšetrovateľa z 10. marca 2023 bolo [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený 1“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený 2“, spoločne aj „obvinení“) vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a pokračovací zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v avizovanom uznesení. Daným uznesením bolo zároveň

s poukazom na § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a obvinenému 2 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 265 ods. 2 a 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto uznesení. Podstata tvrdenej trestnej činnosti mala spočívať v tom, že obvinený 1 a obvinený 2 ako predseda predstavenstva a člen predstavenstva sťažovateľky v jej mene previedli z jej vlastníctva špecifikované nehnuteľnosti na obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] (v ktorej obvinený 2 vystupoval v pozícii konateľa), a následne obvinený 2 na obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] (v ktorej obvinený 2 tiež vystupoval v pozícii konateľa), v rozpore s povinnosťou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok podľa § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka (a iné), a to s vedomím poškodzujúcim akcionárov a veriteľov sťažovateľky, pričom následne sa prevody špecifikovaných nehnuteľností mali uskutočňovať medzi spriaznenými spoločnosťami, ktoré ich predávali a kupovali na základe zdanlivých právnych „pro forma“ úkonov. Pritom obvinení mali mať vedomosť, že špecifikované nehnuteľnosti patria sťažovateľke, čím jej mali spôsobiť škodu veľkého rozsahu. S poukazom na oznámenie vyšetrovateľa ČVS: PPZ-19/NCK-OFV-ZA-2022 z 28. marca 2025 sú obvinení aktuálne trestne stíhaní pre pokračovací zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a obvinený 2 aj pre zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona.

3. Podaním z 2. apríla 2025 adresovaným Okresnej prokuratúre Topoľčany sťažovateľka ako poškodená konajúca predsedníčkou predstavenstva [REDAKOVANÉ], nevestou obvineného 1 a manželkou obvineného 2, zobrala podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku súhlas s trestným stíhaním obvinených späť. Sťažovateľka zároveň okresnú prokuratúru požiadala, aby podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zastavila trestné stíhanie obvinených pre neprípustnosť s poukazom na § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, čo okresná prokuratúra právoplatne vykonala uznesením sp. zn. 2 Pv 11/24/4406 z 27. mája 2025. Napadnutým uznesením bolo uznesenie okresnej prokuratúry s poukazom na § 363 ods. 1, § 364 ods. 2 a 3, § 366 ods. 1 a 2 a § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušené, pretože ním bol porušený zákon v § 9 ods. 1 písm. f) a § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v § 211 ods. 1 Trestného poriadku. Generálna prokuratúra okresnej prokuratúre zároveň prikázala, aby o veci znovu konala a rozhodla.

III.

Argumentácia sťažovateľky

4. Generálna prokuratúra podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením porušila § 364 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého možno rozhodnutie uvedené v § 363 ods. 1 Trestného poriadku zrušiť v lehote šiestich mesiacov od jeho právoplatnosti. Uznesenie okresnej prokuratúry bolo podľa generálnej prokuratúry doručené obvineným a ich obhajcovi 29. mája 2025, pričom [REDAKOVANÉ], predsedníčke predstavenstva sťažovateľky, malo byť doručené až 28. októbra 2025. Oprávnené osoby nepodali proti uzneseniu okresnej prokuratúry sťažnosť. Deň nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresnej prokuratúry (21. októbra 2025) mal byť vo vzťahu k obvineným určený „s prihliadnutím na ustanovenie § 66 ods. 5 Trestného poriadku, nakoľko

doručovaná zásielka pre [REDAKOVANÉ], predsedkyňu predstavenstva poškodenej spoločnosti *Elektrosvit Nové Zámky, a. s.*, obsahujúca uznesenie prokurátorky okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 11/24/4406-45 z 27.05.2025, bola uložená (po jej predchádzajúcom vyrozumení) do zriadeného poštového priečinku dňom 10.10.2025 na príslušnej pošte. Vzhľadom k tomu, že [REDAKOVANÉ] si uvedenú zásielku na pošte neprevzala ani na tretí pracovný deň od uloženia (15.10.2025), nastala týmto dňom u nej fikcia doručenia, a preto lehota u nej na podanie sťažnosti proti tomuto uzneseniu márne uplynula dňom 20.10.2025.“. Sťažovateľka však tvrdí, že podľa ústavnej sťažnosti priložených dokumentov jej bolo uznesenie okresnej prokuratúry doručené už 29. mája 2025, keď si ho preukázateľne prevzala, a preto neexistoval žiaden právny dôvod na jeho opätovné doručovanie 10. októbra 2025. Predpokladom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresnej prokuratúry tak bolo jeho reálne doručenie sťažovateľke 29. mája 2025, nie fikcia doručenia, ktorej uplatnenie je vo vzťahu k realite len subsidiárne. Napadnuté uznesenie tak bolo vydané po márnom uplynutí prekluzívnej lehoty podľa § 364 ods. 3 Trestného poriadku, čo spôsobuje, že nemôže vyvolávať zamýšľané právne účinky. Následkom takéhoto rozhodnutia je hroziaca nezákonnosť všetkých nadväzujúcich procesných úkonov vrátane pokračovania trestného stíhania v rozpore so zásadou *ne bis in idem* (a prípadného podania obžaloby), s čím sťažovateľka nesúhlasila ešte v štádiu prípravného konania.

5. V druhej námietke sťažovateľka nesúhlasí, že účelom inštitútu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním vybraných trestných činov uvedených v § 211 ods. 1 Trestného poriadku je chrániť rodinný alebo iný blízky vzťah obvineného a poškodeného, ktorý môže byť len fyzickou osobou. Súhlas na trestné stíhanie predmetných trestných činov môže podľa sťažovateľky platne udeliť a vziať späť aj právnická osoba. Vychádza sa z logiky veci a negatívneho výpočtu výnimiek z § 211 ods. 1 Trestného poriadku uvedeného v § 211 ods. 2 Trestného poriadku. V opačnom prípade by ani zápisnice o výsluchoch svedkov – poškodených konajúcich v mene právnických osôb, neobsahovali všeobecné poučenia poškodených podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku o možnosti udeliť súhlas s trestným stíhaním a tento vziať kedykoľvek späť. Pri zastavení trestného stíhania obvinených by navyše nemohli byť ani reálne dotknuté majetkové práva veriteľov sťažovateľky, pretože „išlo o veriteľov s pohľadávkami z deväťdesiatych rokov, ktoré boli premlčané v absolútnej premlčacej dobe 10 rokov podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka a aj v nadväznosti na aktuálny nálezh Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 652/2023, pričom samotný konkurz trval 14 rokov a bol ukončený ešte v roku 2012...“. Sťažovateľka uzatvára, že generálny prokurátor jej odopretím práva vziať späť súhlas s trestným stíhaním obvinených odňal právo konať pred orgánom štátnej moci a neumožnil jej riadne uplatňovať práva poškodeného, súčasťou ktorých je nielen právo súhlasiť s trestným stíhaním, ale aj právo s trestným stíhaním nesúhlasiť.

IV.

Vyjadrenie generálnej prokuratúry, vyjadrenie zúčastnených osôb a replika sťažovateľky

IV.1. Vyjadrenie generálnej prokuratúry:

6. Generálna prokuratúra nesúhlasí s tvrdením o zrušení uznesenia okresnej prokuratúry po márnom uplynutí lehoty uvedenej v § 364 ods. 3 Trestného poriadku. K otázke včasnosti využitia mimoriadneho opravného prostriedku generálnym prokurátorom v podstatnom uvádza, že uznesenie okresnej prokuratúry bolo vydané 27. mája 2025 a obvineným, ich obhajcovi, [REDAKOVANÉ]

a [REDACTED] bolo doručené 29. mája 2025. Keďže proti uzneseniu okresnej prokuratúry bola prípustná sťažnosť, ktorá v zákonnej lehote troch pracovných dní podaná nebola, avizované uznesenie nadobudlo právoplatnosť s poukazom na § 184 ods. 1 písm. b) prvý bod Trestného poriadku 4. júna 2025. Keďže generálny prokurátor zrušil uznesenie okresnej prokuratúry 2. decembra 2025, konal v súlade s Trestným poriadkom, pretože šesťmesačná lehota uvedená v § 364 ods. 3 Trestného poriadku by uplynula až 4. decembra 2025. Krajská prokuratúra v Nitre však pri predkladaní spisového materiálu generálnej prokuratúre zistila, že uznesenie okresnej prokuratúry bolo pôvodne nesprávne doručené na adresu [REDACTED], [REDACTED], a nie na adresu sídla sťažovateľky, t. j. [REDACTED]. Preto bolo uznesenie okresnej prokuratúry opätovne doručované na adresu sídla sťažovateľky, ktorá ho účinne prevzala až 28. októbra 2025. So zreteľom na uvedené však k porušeniu § 364 ods. 3 Trestného poriadku zo strany generálneho prokurátora nedošlo.

7. Ak ide o námietku súvisiacu s nedostatkom súhlasu sťažovateľky s trestným stíhaním, generálna prokuratúra v podstatných rysoch zotrúva na odôvodnení napadnutého uznesenia. Poukazuje na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Tost/13/2023 z 20. júna 2023 a uvádza, že právnická osoba je teoretický konštrukt, ktorý sám osebe necíti, nemyslí, nevyjadruje svoje pocity a myšlienky a pod. Právnická osoba teda ani objektívne nie je spôsobilá vypovedať, ani mať priateľské či iné obdobné vzťahy, a preto sa prejavuje navonok len prostredníctvom fyzickej osoby. Súhlas právnickej osoby s trestným stíhaním by bolo možné vyžadovať len vtedy, ak „by išlo o trestný čin vymedzený v ustanovení § 211 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že dôsledky spáchaného trestného činu by nepresiahli rámec vzťahu medzi obvineným a poškodenou právnickou osobou a trvaním na odhalení a potrestaní páchatel'a by mohlo dôjsť k narušeniu rodinných, príbuzenských alebo iných obdobných vzťahov. O takúto situáciu by mohlo ísť napríklad za situácie, že spoločníkmi a osobami oprávnenými konať za dotknutú právnickú osobu by boli len osoby v príbuzenskom, rodinnom alebo inom obdobnom vzťahu; škoda, ktorá by trestným činom bola spôsobená dotknutej právnickej osobe, by v zásade znamenala len preskupenie majetku medzi osobami v príbuzenskom, rodinnom alebo inom obdobnom vzťahu (prítom zníženie majetku na strane právnickej osoby by neohrozilo jej schopnosť splácať jej záväzky voči veriteľom stojacim mimo rámca príbuzenského, rodinného alebo iného obdobného vzťahu) a aj keď ani za takej situácie nie je možné hovoriť o existencii blízkeho vzťahu medzi jednotlivými osobami, či už spoločníkmi alebo osobami oprávnenými konať za právnickú osobu na strane jednej vo vzťahu k právnickej osobe na strane druhej, keďže právnická osoba s ohľadom na jej charakter takéhoto vzťahu s fyzickou osobou spôsobilá nie je, trvanie na odhalení a potrestaní páchatel'a trestného činu, ktorý nepresiahne rámec príbuzenských, rodinných alebo iných obdobných vzťahov by mohlo tieto vzťahy narušiť, a preto zákonodarca sa ich rozhodol chrániť, aj keď práve nie najpriliehavejšou formuláciou ustanovenia § 211 ods. 2 Trestného poriadku.“. V uvádzanom prípade podmienky disponovania sťažovateľky s trestným stíhaním nie sú splnené, pretože generálna prokuratúra zrušením uznesenia okresnej prokuratúry sledovala záujem dôsledne objasniť tvrdenú trestnú činnosť pri súčasnej ochrane poctivých obchodnoprávných vzťahov a akcionárov poškodenej. Podľa generálnej prokuratúry existuje dostatočne odôvodnený záver, že stíhaná trestná činnosť mala za následok ohrozenie schopnosti poškodenej splácať záväzky voči veriteľom stojacim mimo rámca príbuzenského, rodinného alebo iného obdobného vzťahu. Napadnuté uznesenie tak nie je svojvoľné ani arbitrárne. Navyše, otázka dôvodnosti obvinenia

je predmetom vedeného trestného konania a ústavný súd by z pohľadu subsidiarity nemal vstupovať do rozhodovacej právomoci orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov) v momente, v ktorom môžu prípadné nedostatky v ich postupe alebo rozhodovacej činnosti napraviť samy využitím dostupných reparačných mechanizmov. Generálna prokuratúra napokon podotýka, že argumentácia sťažovateľky sa posúva väčšmi do roviny ochrany nepriamych záujmov iných osôb, prípadne do roviny abstraktného prieskumu zákonnosti postupu orgánov verejnej moci, čo však nie je účelom ústavnej sťažnosti. Aktuálny procesný stav tak vzbudzuje pochybnosti, či sťažovateľka má v konaní o ústavnej sťažnosti postavenie obete v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

8. Generálna prokuratúra sumarizuje, že uznesenie okresnej prokuratúry zrušila v zákonnej lehote a pri rešpektovaní judikatúry, ktorá ustálila limity aplikácie § 211 Trestného poriadku v prípade poškodených právnických osôb, a sťažovateľku zároveň nepovažuje za osobu oprávnenú domáhať sa ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z uvádzaných dôvodov navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

IV.2. Vyjadrenie zúčastnených osôb

9. Zúčastnené osoby, ktorými sú obvinení, sa v podstatnom pridriavajú sťažnostnej argumentácie. Napadnuté uznesenie bolo vydané po uplynutí absolútnej objektívnej prekluzívnej lehoty šiestich mesiacov (§ 364 ods. 3 Trestného poriadku), počas ktorej je možné zrušiť uznesenie okresnej prokuratúry. Generálny prokurátor vychádzal z nesprávne určeného momentu právoplatnosti uznesenia okresnej prokuratúry, keď aplikoval inštitút zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní tak, že určil moment právoplatnosti zmieneného uznesenia až v súvislosti s opätovným doručovaním tohto uznesenia sťažovateľke 21. októbra 2025. V tento deň však bolo uznesenie okresnej prokuratúry už riadne doručené všetkým adresátom. Navyše, z dôvodu absencie subjektu oprávneného podať sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry, ktorým bolo plne vyhovené žiadosti poškodenej (ktorá bola zároveň v prospech obvinených), je potrebné právoplatnosť daného uznesenia odvíjať od dňa jeho vydania (27. mája 2025). Ak totiž nejestvuje subjekt, ktorý by mohol podať proti uzneseniu sťažnosť (keďže sa rozhodlo v jeho prospech), tak také uznesenie sa v prípravnom konaní stáva právoplatným už momentom jeho vydania.

10. Záver, že právnická osoba je ako poškodená vylúčená z aplikácie § 211 Trestného poriadku, neobstojí. Zákonodarca v § 211 ods. 2 Trestného poriadku totiž používa pojem „poškodená právnická osoba“, keď negatívne vymenúva okruh právnických osôb, ktoré poškodené na účely oprávnenia odmietnuť súhlas s trestným stíhaním byť nesmú. Právnické osoby taxatívne nevyimenované v tomto špecifickom negatívnom výpočte pri použití argumentu *a contrario* môžu byť subjektmi oprávnenými neposkytnúť súhlas s trestným stíhaním. Pri odlišnom výklade by uvedená reštrikcia nemala opodstatnenie. Oprávnenie neposkytnúť súhlas s trestným stíhaním sa z hľadiska účelu najviac blíži k premise, že nikto nesmie poškodiť samého seba, pričom vnímaním ujmy ako vlastnej sa tento princíp rozširuje aj na ďalšiu osobu v určitom personálnom alebo inom vzťahu („ujmovom“) k obvinenému. Účelom tejto normy je celkom jednoznačne možnosť poskytnúť určitému okruhu osôb dispozičné právo s trestným stíhaním, pretože poškodený, so zreteľom na jeho previazanie s obvineným, môže prejavíť vôľu, aby trestné stíhanie neprebiehalo, keďže škodu je možné nahradiť aj mimo-trestným postupom, resp. inak. Ďalej zúčastnené osoby v podstate v zhode s argumentáciou sťažovateľky podrobne nesúhlasia s tým, že právnická osoba nemôže ako poškodená platne udeľovať súhlas s trestným stíhaním,

pretože je konštrukt neschopný cítenia. Právnická osoba síce nedokáže cítiť alebo myslieť, avšak jej menom koná štatutárny orgán, ktorý je vždy len fyzickou osobou. V prípade sťažovateľky a zúčastnených osôb je intenzita ich vzťahu preukazovaná na majetkovej aj personálnej úrovni, a to stopercentnou kapitálovou účasťou na základnom imaní sťažovateľky a štatutárnym zastúpením sťažovateľky osobou v blízkom vzťahu k obvineným. Žiaden intenzívnejší vnútorný vzťah nie je predstaviteľný. V avizovanom kontexte zúčastnené osoby štruktúrovane poukazujú aj na neprimeranú dĺžku trestného konania, čo má zvyšovať závažnosť zásahu do ich ústavných práv.

11. Zúčastnené osoby plne podporujú cieľ sťažovateľky domáhať sa ochrany ústavných práv a z uvedených dôvodov navrhujú ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

IV.3. Replika sťažovateľky

12. Sťažovateľka nesúhlasí s opisom priebehu trestného konania poskytnutým generálnou prokuratúrou. Zotrváva na stanovisku, že k reálnemu dotyku na právach jej veriteľov dôjsť nemohlo, pretože korešpondujúce pohľadávky sú premlčané. Generálna prokuratúra na jednej strane konštatuje, že trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania veriteľa bolo premlčané, a teda títo veritelia už nie sú poškodenými, na druhej strane však s veriteľmi počíta, pretože ich vo svojich rozhodnutiach uvádza. Sťažovateľka sa nestotožňuje s jej prezentovaním ako „vedľajšieho účastníka konania“ v situácii, keď je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní zastavili trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania veriteľa a za predikatívny trestný čin v súčasnosti považujú už len zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, a to na úkor majetku sťažovateľky, ktorá prostredníctvom svojho akcionára odmieta svoje poškodenie. Nie je prípustné, aby bola sťažovateľka proti svojej vôli vťahovaná do trestného konania len pre potrebu chrániť jej akcionára, ktorý s trestným stíhaním rovnako nesúhlasí.

13. Pokiaľ ide o otázku včasnosti kasácie uznesenia okresnej prokuratúry generálnou prokuratúrou, toto rozhodnutie bolo sťažovateľke doručené 29. mája 2025, pričom podstatné je reálne nadobudnutie vedomosti sťažovateľky o zastavení trestného stíhania. Postup okresnej prokuratúry po predchádzajúcom preverení spisu nadriadenou prokuratúrou a uložení pokynu znova doručiť rozhodnutie v októbri 2025 bol preto nadbytočný. Poukaz na existenciu sťažnostného mechanizmu, ktorého využitie prichádzalo v súvislosti s uznesením okresnej prokuratúry do úvahy, je formalistický, pretože bolo možné dôvodne prezumovať, že ani jeden z účastníkov konania sťažnosť nepodá. Uznesenie okresnej prokuratúry totiž predstavovalo pre všetky sťažnostne legitimované subjekty najpriaznivejšie rozhodnutie. Napokon sťažovateľka v zhode s názorom zúčastnených osôb konštatuje, že trestné stíhanie trvá neúmerne dlho (vyše dvanásť rokov), čo samo osebe predstavuje zjavné porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Jadrom ústavnej sťažnosti sú dve námietky. Najskôr sťažovateľka tvrdí, že generálna prokuratúra zrušila uznesenie okresnej prokuratúry z dôvodu porušenia zákona týmto rozhodnutím, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 363 ods. 1 Trestného poriadku) po márnom uplynutí šesťmesačnej lehoty, ktorej rešpektovanie je s poukazom na § 364 ods. 3 Trestného poriadku

condicio sine qua non uplatnenia kasačnej kompetencie generálneho prokurátora. Následne sťažovateľka uvádza, že vedené trestné stíhanie je neprípustné z dôvodu nedostatku súhlasu poškodeného naň (§ 211 ods. 1 Trestného poriadku).

15. Pokiaľ ide o otázku prekročenia lehoty na zrušenie uznesenia okresnej prokuratúry generálnym prokurátorom, ústavný súd nepovažoval za vhodné ani účelné (riadiac sa princípom sebaobmedzenia a zdržanlivosti) zaoberať sa otázkami doručovania avizovaného uznesenia sťažovateľke v októbri 2025. Ústavnou optikou je rozhodné ustáliť najskorší možný moment nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresnej prokuratúry, od ktorého sa organicky odvíja plynutie lehoty na jeho zrušenie generálnym prokurátorom, ktoré nastalo 2. decembra 2025. Skutočnosti týkajúce sa doručovania zmieňovaného uznesenia v októbri tak nemajú ústavno-právny význam, keďže nastali v období, keď lehota na kasáciu uznesenia okresnej prokuratúry generálnemu prokurátorovi nesporne plynula.

16. Uznesenie okresnej prokuratúry bolo vydané 27. mája 2025 a doručené bolo obvineným, [REDAKOVANÉ] a ďalším osobám 29. mája 2025. Ako vyplýva aj z poučenia daného v avizovanom uznesení, proti uzneseniu bola prípustná sťažnosť s odkladným účinkom, ktorú bolo možné podať do troch pracovných dní od oznámenia uznesenia orgánu, ktorý uznesenie vydal. Oznámenie uznesenia okresnej prokuratúry sa v danom prípade uskutočnilo jeho doručením. Keďže proti uzneseniu bola prípustná sťažnosť, uznesenie nenadobudlo právoplatnosť doručením, ale s poukazom na § 184 ods. 1 písm. b) prvý bod Trestného poriadku až márnym uplynutím lehoty na podanie sťažnosti, teda 4. júna 2025. Najskorší možný dátum nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresnej prokuratúry je tak 4. jún 2025, čo už na prvý pohľad umožňuje urobiť záver, že avizované uznesenie nebolo generálnym prokurátorom zrušené 2. decembra 2025 po márnom uplynutí šesťmesačnej prekluzívnej lehoty predpokladanej v § 364 ods. 3 Trestného poriadku.

17. Ďalej sťažovateľka uvádza, že aplikácia procesného pravidla postulovaného v § 184 ods. 1 písm. b) prvom bode Trestného poriadku je v okolnostiach veci neprímerane formalistická. Ústavný súd však v reakcii poznamenáva, že ak bolo podanie sťažnosti podľa názoru sťažovateľky rozumne nemysliteľné, mohla sa práva na podanie sťažnosti vzdať, a tým svoj názor procesne objektivizovať s príslušnými dôsledkami na vedené trestné stíhanie. V uvádzanom prípade by uznesenie okresnej prokuratúry využitím mechanizmu uvedeného v § 184 ods. 1 písm. b) druhom bode Trestného poriadku nadobudlo právoplatnosť výslovným vzdaním sa práva podať sťažnosť.

18. Ústavne relevantný nie je ani poukaz na to, že uznesenie okresnej prokuratúry predstavovalo pre všetky osoby oprávnené podať sťažnosť najpriaznivejšie rozhodnutie, a preto malo nadobudnúť právoplatnosť už jeho vydaním 27. mája 2025. Ústavný súd opakovane akcentuje, že proti avizovanému uzneseniu bolo prípustné využitie legálneho, Trestným poriadkom záväzne predpokladaného opravného mechanizmu, ktorého existenciu nemožno obchádzať relativizovaním prostredníctvom vágnych a nenormatívnych argumentačných konštrukcií. Navyše, v danom prípade došlo k zastaveniu trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku pre neprípustnosť trestného stíhania z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, teda preto, lebo trestné stíhanie bolo podľa názoru okresnej prokuratúry podmienené súhlasom poškodeného, ktorý nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť. S poukazom na § 215 ods. 1 Trestného poriadku však v potenciálnej rovine existovali aj viaceré iné, priaznivejšie dôvody zastavenia trestného stíhania, ktorých zohľadnenia sa bolo možné dovoľávať práve využitím sťažnosti.

Nemožno sa teda stotožniť s argumentom, že uznesenie okresnej prokuratúry bolo najvýhodnejšie. Námietke o zrušení uznesenia okresnej prokuratúry napadnutým uznesením po márnom uplynutí lehoty uvedenej v § 364 ods. 3 Trestného poriadku tak so zreteľom na uvádzanú argumentáciu nemožno priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

19. Ak ide o možnosť právnickej osoby (sťažovateľky) ako poškodenej udeľovať súhlas s trestným stíhaním, ústavný súd poznamenáva, že trestné konanie vedené proti obvineným nie je aktuálne právoplatne skončené a naďalej prebieha. Trestné konanie pritom tvorí jeden celok a zásah ústavného súdu prichádza do úvahy spravidla až po jeho právoplatnom skončení. Inak povedané, ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcim trestnom konaní možno aj prípadné protiústavné vady napraviť v rámci celého procesu obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Uvedená právomoc všeobecných trestných súdov predchádza právomoci ústavného súdu, a to s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými, resp. nemajú iný relevantný procesný status (m. m. napr. IV. ÚS 160/2026).

20. Predčasné vyriešenie otázky potreby súhlasu sťažovateľky s trestným stíhaním obvinených ústavným súdom by znamenalo neprimeraný zásah do právomoci všeobecných súdov, ktoré zostávajú nositeľmi primárnej právomoci rozhodnúť o vine a treste obvinených, ako aj o prípadných súvisiacich otázkach, a to po prípadnom podaní obžaloby. Ak by ústavný súd v tomto štádiu konania poskytol kategorickú odpoveď na otázku možnosti, resp. nemožnosti udelenia súhlasu sťažovateľky s trestným stíhaním, fakticky by tým eliminoval priestor pre vlastnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov. Takýto postup by nebol v súlade s princípom subsidiarity ústavnej sťažnosti a ani s postavením ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti *ultima ratio*, ktorý (až na niektoré výnimky) nevstupuje do prebiehajúcich konaní skôr, než dôjde k ich právoplatnému skončeniu. Sťažovateľka pritom bude mať možnosť v rámci prípadného konania pred súdom uplatniť argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti v rámci procesných prednesov, pričom všeobecným súdom bude prislúchať povinnosť sa s takto uplatnenými námietkami riadne a presvedčivo vysporiadať v medziach svojej rozhodovacej právomoci. Z uvedeného dôvodu je ústavná sťažnosť v rovine analyzovanej námietky v kontexte aktuálnej procesnej situácie právoplatne neskončeného trestného konania predčasná a v tomto rozsahu musí byť vyhodnotená ako neprípustná.

21. Napokon, ak ide o tvrdenie o neprimeranej dĺžke trestného konania ako celku, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že túto námietku sťažovateľka neuviedla v ústavnej sťažnosti, ale predostrela ju až po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie v replike. V pôvodnej ústavnej sťažnosti táto argumentačná línia sformovaná nebola, pričom sťažovateľka sa ani nedomáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Z tohto dôvodu sa ústavný súd avizovanou námietkou bližšie nezaoberal.

22. Po preskúmaní veci ústavný súd uzatvára, že neidentifikoval porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. Medzi napadnutým uznesením na jednej strane

a obsahom poukazovaného práva na druhej strane neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol vysloviť porušenie predmetného ustanovenia ústavy.

23. Z uvedených dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nevyhovел.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu